

waarden van haar gemeenschap. Als een rechter dacht ze de gave te hebben om het goed van het kwaad feilloos te kunnen onderscheiden. In haar perspectief was ze Vrouwe Justitia, Aurora viel te vergelijken met haar knappe verschijning, alleen was ze niet verlicht, waardoor ze een gebrek aan tolerantie had. En wanneer ze teleurgesteld raakte, kon ze dagenlang in een depressie eindigen. Daarom had ze maar weinig vrienden, want ze voelde dat ze haar konden corrumperen. Een moderne vriendschap vereiste tolerantie, maar die kende Aurora niet. Ze miste de notie dat de menselijke ziel veranderlijk en imperfect is.

Amerigo was Peruaans, net als Aurora, maar van een totaal andere cultuur en opleiding van internationaal karakter. Zijn Limeense en kosmopolitische ziel was een resultaat van het liberalisme, een minder belangrijke, maar onmisbare ideologie in Peru. De achttiende eeuw introduceerde zijn eerste visies, via het opkomende huis Bourbon, dat zich manifesteerde door middel van het zogenaamde *verlicht despotisme*. Het ontstaan van de Latijns-Amerikaanse republieken opende de deur voor zijn culturele expansie, maar het zou niet lang duren voordat Peru het zou bekritisieren, en de rug toe zou keren, omdat verondersteld werd dat het onconventionele invloeden verwelkomde. Desalniettemin, nadat het land gebukt zou gaan onder autoritaire en mislukte regimes, had het geen andere keus dan weer geloven in het liberalisme, aan het einde van de twintigste eeuw. En in deze periode van liberale ervaring ontwikkelde Amerigo zich.

De jonge bevoorrechte Limeen uit het district van 'San Borja' leefde niet per se zonder normen en waarden, ze waren simpelweg wat vaag aanwezig. Hij voelde niet de last op zijn

schouders, ondanks dat ze wel present waren tijdens zijn opvoeding. Hij hield wel eens rekening met ze, maar altijd zonder zich te bemoeilijken, tevens had hij de gave om ze te negeren, en om anderen te tolereren die hetzelfde deden. Op de eerste plek kwam zijn eigen vrijheid, en hij had amper een notie over sociale cohesie, die meestal aanwezig is in traditionele sferen. Ergens in zijn leven begon hij met het afvragen van de normen en waarden die hem geïntroduceerd waren tijdens zijn opvoeding. Nooit heeft hij ze veracht, hij vond ze simpelweg niet coherent aan de tijdgeest. Sterker nog, hij vond dat veel Peruanen niet voorspoedig waren, omdat ze bepaalde normen en waarden obstinaat bleven verdedigen, waar hij het nut niet van in zag. In zijn ogen draaide de wereld om macht, hij vond dat normen en waarden relatief zijn, afhankelijk van de tijd en ruimte waarin de mensheid zich bevindt. Hij vertegenwoordigde een andere manier van denken, vaak tegenstrijdig en zelfs confronterend jegens het credo van Aurora. Desondanks hadden deze ideologieën het met elkaar te doen, en waren ze de oorzaak van alle problemen die Peru nog steeds meemaakte.

Hoewel kerk en staat officieel van elkaar gescheiden waren in Peru, viel daar in de praktijk maar weinig van te merken. Vooral in Cajamarca, waar de katholieke normen en waarden niet ter discussie stonden. Amerigo begreep niet waarom mensen ze maar standvastig bleven verdedigen. Hij vond dat deze normen en waarden niet het recht hadden om zich te manifesteren als vertegenwoordigers van de universele waarheid. Hij dacht: hoe kan iemand toch zo naïef zijn om ze als vanzelfsprekend te beschouwen? Wordt de kerk niet uiteindelijk door mensen geleid? Zouden deze mensen niet de macht

in handen willen houden? Natuurlijk wel, mensen zijn verslaafd aan macht, en ze hebben die altijd verdedigd, met bruto geweld. De normen en waarden zijn hun gereedschappen, omdat ze de macht verdedigen op subtiële wijze, in het dagelijkse leven, via oogopslagen en correcties. Het zijn middelen om personen onderdanig te houden tegenover hun autoriteit, een ketting van passieve agressie en onzichtbare tentakels die alleen een boos oog vereisen, om zijn dociele onderdanen te controleren. In zijn ogen waren normen en waarden simpelweg hulpmiddelen om sociale controle uit te oefenen. Hij vond dat hoe meer normen en waarden iemand bezit, hoe angstiger hij is. Vanuit zijn perspectief bewees dit de illegitimiteit ervan. Hij dacht: als de kerk daadwerkelijk een bijdrage had willen leveren aan de mensheid, dan zou het ze niet hebben volgegoten met doctrines. Voor hem hadden religieuze personen altijd een graad van angst: ze leven in een eindeloze illusie, denkend dat ze op dezelfde manier behandeld zullen worden als ze anderen behandelen, om daarna teleurgesteld te raken, wrok te koesteren met mogelijk radicalisme tot gevolg, omdat het simpelweg onmogelijk is. Ze klampen zich zodanig vast aan hun God dat ze niet meer leven in de realiteit, waardoor hun voorspoedigheid in de vergetelheid raakt. Al het slechte dat Amerigo zag in de normen en waarden, was nou juist hetgeen wat Aurora vertegenwoordigde.

Desalniettemin werd Cajamarca ook gekenmerkt door intense vreugde. Het was dé tegenstrijdigheid en misschien zelfs de toevlucht van haar strenge cultuur. De stad was een groot carnaval dat Amerigo fascineerde, en hij voelde zich agetrokken door de groene vallei dankzij zijn jubel. Hij was gek